

Samarbejde mellem Nordens Kvinder.

—o—

D. 18. Januar Kl. 10 mødtes paa Turisthotellet følgende Repræsentanter for svenske Kvindeforbund: Anna Wicksell for »Landsforeningen för Kvinnans politiska Rösträtt«, Axianna Thorstenson for »Fredrika Bremer-Förbundet«, og Mathilde Stael von Holstein for »Svenska Kvinnornas Nationalförbund«, med følgende Repræsentanter for D. K.s Fællestyrelse: Astrid Stampe-Fæddersen, Esther Carstensen, Astrid Rickmann, Gyrithe Lemche og Th. Daugaard. Desværre, var norske Kvindesags Forbund forhindrede i at sende Repræsentanter.

Man drøftede Muligheden for en samlet Optræden af skandinaviske Kvinder i Anledning af den ensartede skandinaviske Familieret, som er Maalet for den nedsatte Kommissions Arbejde.

Da Forhandlingerne ved dette Møde indtil videre maa være strængt fortrolige, skal vi indskrænke os til at meddele, at man fra alle Sider udtalte stor Tilfredshed med, at Initiativet til et saadant Arbejde var taget af D. K., ligesom man med Iver drøftede et fra Finland indgaaet Forslag

om Formen for Fremtidens Arbejde nordiske Kvinder imellem.

For D. K. var det en overordentlig stor Glæde atter en Gang at være Vært for Repræsentanter for vore Søsterforeninger og faa Lejlighed til at yise vor Vilje til at fortsætte i det Spor, som det nordiske Kvindesagsmøde saa værdigt traadte i den paa saa mange Maader begivenhedsrige Sommer 1914.

Vi faar forhaabentlig senere Lejlighed til at komme tilbage til dette betydningsfulde Samarbejde.

Pensionering.

—o—

I »Kvinden og Samfundet« for 15. Dec. har »Rp. under Overskriften *Pensionering fremdraget* »en uretfærdig Pensionering af Kvinder«, der er Medlemmer af de private Mellem- og Realskolars Pensionskasse. Rp. anfører, at i det Øjeblik Pensionen falder, faar Lærerne $\frac{2}{3}$ af deres højeste Gage i Pension, hvorimod Kvindernes skal nøjes med $\frac{3}{5}$ af deres højeste Gage.

Bemærkningen om de $\frac{2}{3}$ og $\frac{3}{5}$ er ikke rigtig. I de ældste, i 1905 ændrede Vedtægter stod den ovenfor citerede Bestemmelse, men den er ikke indført ved de senere Revisioner af Vedtægten. Naar Lærere i det hele taget kan faa stør-

re »Pension«, ligger det i, at Pensionsretten for dem indtræder, naar de er 65 Aar, medens Kvinderne er pensionsberettigede med det fyldte 60 Aar. Pensionerne er altid Livrenter, der indkøbes for de paa Medlemmernes Konti indstaaende Beløb, og da disse er ret beskedne, vil det være mange Aar — ca. 40 Aars Virksomhed — inden den højeste Pension naas.

P. B. V.

Kr. Hatt,

p. t. Fmd. f. Bestyrelsen for Mellem og Realskolernes Pensionskasse.

Tillad mig som Holder af »Kvinden og Samfundet« at gøre et Par Bemærkninger m. H. t. en Artikel i Bladet den 15. Dec. 1915 om Pensionering.

Rp. skriver: Der findes en Pensionskasse for den private Realskoles Lærpersonale, hvortil hver Lærer og Lærerinde betaler 2 pCt. af deres Gage, og Staten tilskyder sammen med Skolen et lignende Beløb. — Saavidt er Ligheden ens. Men i det Øjeblik Pensionen falder, faar Læreren $\frac{2}{3}$ af deres højeste Gage i Pension og Lærerinderne nøjes med $\frac{3}{5}$. Med andre Ord, Lærerinderne betaler faktisk gennem deres Indskud en Del af Lærernes Pension. — Senere staar der: Til Undskyldning nævnes, at Læreren er Forsørger,

Theaterpassiar.

—o—

Julius Magnussens »Betty« gik for 6te Gang paa det kgl. Teater; jeg havde været henne at se det. Paa Hjemvejen derfra traf jeg i Sporvognen en Dame af mit Bekendtskab, en »rddande Ængel« for Samfundet, en af disse Forkæmperinder for alt mellem Himmel og Jord, og naturligvis ogsaa for Kvindesagen. Hun havde ogsaa været i Teatret.

Efter at de sædvanlige G'da'er og Forespørgsler til Familien var udvekslede, kunde jeg ikke længer dyvike for at sige:

„Det maa da ha'e været et rigtigt Stykke for Dem; det kan nok være, det regner med Skænd over os sølle Mandfolk, — og sikkedan Folk klapper, hver Gang vi faar en Skyll«.“ „Det maa da være Tegn paa, at den rammer, og at I har trængt til den,“ smilte hun — „ja, havde

Forfatteren været større end Journalisten, havde det maaske gaaet Jer værre endnu; men Julius Magnusen, der gerne vil slaa et lille let Slag for alle dem, der bliver uretfærdigt behandlet af Samfundet, er mere det gode, rare og fornøjelige Menneske, end den store Pplémiker. Publikum elsker ham, kan man jo mærke, han trækker dem med sig, faar dem til at le og græde, som han vil, skønt det er gamle Nyheder, han serverer — men jeg indrømmer, i en charmerende Form.“ „Tja! men véd De hvad, han havde da en Nyhed — glædede det Dem ikke at se, at »Kvindesagskvinden« nu var blevet et alvorligt Motiv.“ „Hun, en »Kvindesagskvinde«! saadan en kold og kedelig, stiv Pind, som Journalisten Helene Plesner er, hun er jo ganske renonce overfor denne flotte Halvdame, Chanteusen Betty Elmann, — hvem hun dog mener at ville lodde Dybden paa ved et Interview — ikke en

Gang i sidste Akt, hvor Helene vil vise den stakkels, uheldige Kvinde al sin Æmhed, kan hun finde et varmere Ord.“ „Hun er da saa god imod denne faldne Kvinde, giver hende Mad og byder hende en Sofa.“ „Ja, tak, oven i Købet flere Gange — men hvad siger hun? — ingenting, hun lader den anden snakke.“ „Tænk, jeg syntes, hun spillede saa kønt, Bodil Moltke, men jeg er jo ogsaa kun et Mandfolk. — Folk græd da hver Gang, de to Kvinder talte sammen.“

„Ja, det gjorde de jo rigtignok, — man kan vel heller ikke forlange, at de spillende skal lægge nye Ord til Rollen for at redde Figuren. — Fru Moltke gjorde saamænd, hvad hun kunde, men jeg kan kun ønske hende en bedre Rolle en anden Gang; en Skikkelse, som Forfatteren har kendt lidt mere til end denne; han har øjensynlig aldrig selv turdet tale med en Kvinde af den